

Død at leve et saligt Liv i Gud, medens vi indrømmer, at det vel er saare sjældent, dette ster, men Gud ste Lov: jeg tror, det ster og kan ste.

Nogle af dem tror, som foran nævnte Præst, at Tjenstgjælden i Daaben er ligesom lagt til Rette for dem, naar de gennem en Omvendelse kan have sig op og tage den aandelige; men de har intet modtaget i den fysiske Daab. Man kan hermed sammenligne, at der ikke saa sjældent i denne Tid i kristelige Strifter, især saadanne, der er oversatte fra Engelsk, tales paa en faadan Maade om, hvad der kaldes „Tjendaaaben“ eller „den hellige Naands Daab“, at det bliver paa den synlige Daabs Beføstning.

Hermed passer det ogsaa, at der, saa vidt jeg ved, er adskillige fra den Side, der ogsaa mener, at vi kun faar Jesu Legeme og Blod i Nadveren, naar vi kan have os op til ham i Himlen og modtage det aandelige. — Saa vi ser heraf, at selv om det kaldes Naade og Gave, saa er det, som sagt, kun gennem et Arbejde, man faar det. Og hvor der gøres Arbejde, der ligger det nært at mene, at man gør ogsaa noget selv, om dette end ikke ligefrem siges eller udtales. Og atter, hvor man selv gør noget og alt ikke er ren Gave og ren uforskyldt Naade, der hvinder Takken og Kærligheden let bort. Jeg synes at have sporet ikke saa lidt af disse Frugeter og Følger i den Tid, jeg var disse reformerte Lærdomme paa nært Hold.

Jeg er en gammel Mand, der blev bakt i 1855 gennem det strenge Ord i den hellige Skrift, uden at jeg ved af nogen menneskelig Paavirkning at sige, og jeg tror, at jeg blev omvendt, fordi jeg var døbt og havde, som den fortabte Søn, en Fornemmelse af, hvor godt det var at være hjemme hos Fæderens. Jeg tror, at ethvert Menneske, i det mindste til en Tid, har den hellige Mand boende i sig, og at selv om det maaste er saaledes, som W. H. Beck, saa vidt jeg huser, en Gang har udtrykt sig, at „Helligaanden er trængt tilbage i en Krog af Hjertet“, saa er den dog der, og naar det saa ster, at Anden gennem Ordet taler til Synderhertet, saa vidner den samme Mand, om end tit kun svagt, inden i det døbtte Menneske.

Det er, som der stod forleden i et Blad, vistnok „Annekset“, saa vidt jeg huser: „De reformerte vil have, at vi skal anerkende deres sakramentløse Kristus; men det er os, der vil tabe, thi de har intet at tabe.“ De vil jo ikke modtage vor Kristus gennem Sakramenterne, og en faadan nogen Kristus kan jeg for mit Vedkommende ikke nøjes med. Det bliver mig for meget kun et blot Raad.

Derfor mener jeg, at det er ikke nok, at vi ud af den hellige Skrift beviser, at vor lutheriske Opfattelse af vore Sakramenter er berettiget og rigtig. Vi skal ogsaa bevise vor Opfattelses Rigtighed og Sakramenternes Betsignelse af Frugeterne. Vi skal huse, at gennem alt Settværken — og Sæterne følger, som Erfaringen viser, altid den reformerte Lære lige i Hælene — sletter Fornuftens Hovedet frem. Saa det er ikke uden Grund, en Apostel har sagt: „Andvig et katterst Menneske, naar du har paamindet ham“ (Tit. 3, 10).

Jeg har en Gang hørt en reformert Mand sige til en Lutheraner: „Tror De virkelig, at der ster en Undergerning i Daaben?“ Og den samme reformerte Mand sagde en Gang i en Tale, han holdt: „at Mennesker kunde godt være naaet til Retfærdiggørelse uden derfor at være kommen til Helliggørelse.“ Jeg spurgte ham da: „Tror De virkelig, at et Menneske med Hjertet (med Hovedet vel nok) kan have grebet Retfærdiggørelsen gennem Troen paa Synndernes Forladelse, uden med det samme at komme til at elske sin Fjender, og kun da kan vi helliggøres, thi den Helliggørelse, der ikke skyder af Kærlighed til Jesus, den er intet værd?“

Ja, jeg drifter mig endog til at sige, at kun i samme Forhold og Maal, som jeg tilegner mig Synndernes Forladelse, faar jeg Tillid og Kærlighed til min Gud og Fjender, og slet ikke mere; de to Ting er som Dag og Nat. Vi kan tale om, hvorledes Kærligheden skal hylte sig og lægge sig for Dagen, som Apost-

lene da ogsaa gjorde, men der er intet andet, der staber Kærligheden, end Troen paa Synndernes Forladelse, skænket os i Daaben i Kraft af Kristi Blod.

Saa oven anførte reformerte Tale synes mig at vidne om stor personlig, kristelig Lærfarenhed. Derfor tillaa jeg ogsaa, at det tit er falden mig for Brystet, naar jeg har set Navnet „Helliggørelsesmøder“. Den Benævnelse er ogsaa laant fra Afstigninger af den reformerte Kirke — ret som om vi var færdige med Retfærdiggørelsen. Ja, var det bare saa vel, saa stude vi nok blive helliggjorte. „Nej, det er ej saa let en Vej til Golgatha, med Hjerte . . . nej, det vil koste Smerte.“ Hvorfor ikke som tidligere blive ved Benævnelsen „Opbyggelsesmøder“?

Jeg har en Gang hørt en af Folketirkens Præster, uden at blinde, fortælle en reformert Omvendelses-historie, hvor Omvendelsen ligefrem blev kaldt Tjenstgjælden og Daaben blot blev fremstillet som en Indlemmelse i Menigheden. Samme Præst gjorde ikke en eneste Bemærkning om, at dette var Brøglær. Og for nogen Tid siden læste jeg i et kristeligt Blad — i Anledning vistnok af en Kritik over Bættelsesmøderne — en Ytring som denne: „De Herrer synes hellere at se, at slet ingen blev vatte, end at Folk stude blive saa vatte, at de enten blev Baptister eller Metodister.“ Jeg behøver ikke nærmere at udbille, hvad Mening der egentlig ligger bag ved den Slags Ytringer.

I min første Tid fremstod Grundtviganerne. De vilde næsten ikke have ondet end Sakramenterne og Hærens Bøn, Fædervor. Den hellige Skrift var der adskillige af dem, der var nær ved at sparke til, idet de kaldte Bibelen en død Bog, der i det højeste kun kunde blive levende, naar den blev beaandet af levende, troende Mennesker, medens de bortforklarede Omvendelsen og i Stedet for satte en Udvikling efterhaanden, fremtaldt ved, at det levende, mundtlige Troens Ord blev forkyndt for og lagt ind i Mennesker.

De reformerthindede er det ligefremme Modstykke hertil: de vil kun have Ord og Bøn og Omvendelse; Sakramenterne derimod sparke de enten til eller forstærker dem helt.

Naar jeg nu læser om Professorens striden i Norge og ser, at paa Trods af Kirkefolket's Billie har Regeringen valgt Sakramentværmeren til Professor ved det teologiske Fakultet og Lærer for de vordende Præster, da mindes jeg Luthers Ord, naar han siger, „at det er sjældent, at den sande Lære staa længere paa et Sted end Mand's Munde.“ Kan Djævelen ikke vedblive at holde Folk i Vantro og Ugudelighed, saa søger han at forvirre dem og borttage den enfoldige Kristendom ved falsk Lære. Saa det Spørgsmaal paatrænger sig mig tit: Hvem mon vi egentlig bygger vore mange nye Kirker til? — Mon det i det hele ret længe kan lykkes at bevare vor Folketirke? Jeg er tilbøjelig til at tvivle derom.

Og saa til Slutning kun dette: Jeg er hjertelig glad ved de Præster, der med Ridsærhed holder paa og forsvare vor velsignede lutheriske Lære. Men baade er de saa og ved at blive gamle. Og jeg mærker saa lidt til, at der er nogen af de unge, der virkelig tager fat og med Færdighed og Kraft staa i dens Forsvar. Hvad kan Grundene være her til? Ophjælpning kan jo ikke være det, de mangler. Stude de maaste mangle personlig kristelig Erfaring af den lutheriske Læres Sandhed og den deraf skydende Overbevisning? Eller stude det maaste ikke staa helt klart for dem, hvor forskellige Frugeterne og Følgerne er af det lutheriske og det reformerte? —

Nat er det: Vi trænger til saadanne, der vil træde alvorligt i Strancken for vor evangelisk-lutheriske Belæbelses Sandhed, til Trods for alle reformerte Tilnærmelser og Alliancer. Herren væk dem op, saa der maa være dem, der kan og vil afløse de gamle, naar disse ikke kan mere!

Og lad mig saa endnu kun minde om den Betsignelse og om den Betsignelse overfor den reformerte Færelse, som Menigheden kan faa gennem vore mange gode, gamle lutheriske Kærnebøger.

Lad mig foruden Luthers Huspostil ogsaa nævne hans „Frelsens Orde“, der trods dens paa visse Ste-

der noget grove Sprog og trods det, at den er mærket af Datidens Overtro, er en ret velbetjent Bog. Og lad mig minde om Rosenius' „en sand og uforgjævelig Vejledning til Fred“, ligeledes en rigtig Kærnebog, lad være at der maaste et enkelt Sted kan findes et Hul, som „Børnehømerne“ har forsøgt at støbe en Kanon uden om.

Disse gamle Bøger — de nævnes kun eksempelvis, der er mange flere — er dog af en ganske anden Vægt og ganske anderledes sund Værdighed end det meste af alt det, der i Oversættelser, særlig fra Engelsk, i de sidste Aar er bleven indført til os, og som for en stor Del, mange Gange uden at Læserne rigtig mærker det, kun er skiftet til at indpødem reformerte Anstuelser og nedbryde den ægte, gamle Lutherdom. Om Kristus i sine Sakramenter taler alle disse udenlandske Bøger aldrig — egentlig ikke saa underligt, da en hel Del af dem er skrevet af Folk, der slet ikke tender den Kristus.

Var det dog ikke naturligt for Lutheranere at læse lutheriske Bøger end at læse reformerte, især da vi har nok, der er gode og ægte, navnlig om vi vil grave de gamle Statte op?

Ja, nu skal jeg slutte. Jeg har kun villet afdare imod det Spor, hvori vi staa i Fare for at glide ud. Det er kun min Kærlighed til vor velsignede lutheriske Lære og min gennem Erfaring paa nært Hold bundne Betænkelighed ved det fremmede reformerte, der har faaet mig til at skrive disse Linier.

Mrs. Karen Enghauges Børns sidste Farvel til deres Moder.

som døde i Chicago den 5. April 1906 i sit 70. Aar. (Af Christian Enghauge.)

Mel.: Den yndigste Rosen er funden.

Et sidste Farvel til nu sender, Mens Blittet mod Himlen vi vnder, Til dig, Moder, elskede Kvinde, Hos dig Kærlighed var at finde.

Du bygged' med Jesus som Grunden, Du havde din Frelser hel: funden, Du greb fat og holdt paa hans Naade, I alt lod du Herren: kun raade.

En Moder du var os med Rette, Og kærlig i Punktet var dette, At du os til Frelseren ledte, Saa vi nu er alle beredte. —

Vi tabte saa meget i hende, Men hvor hun er nu, det vi tender: Hun er nu blandt frelste derhjemme, Vi ej hendes Minde skal glemme.

Naar greben af Engdommens Smerte, Saa havde hun stede sit Hjerte Med hele detis syndefulde Byrde Hos Jesus, sin trofastste Hjerde.

Slet intet beklmede hende, Af verdsligt, som hun maaste tend: Kun dette at indgaa til Hvile, At Jesus i Møde kun ste. —

Farvel da, Farvel da, du kære, O, hvor vi dit Minde skal ære — Hjælp os, Gud, til faste at stande Saa vi alle maa hos dig lande.

Clinton, Wis. d. 9. April 1906.

Suring, Wis.

„Some have meat and can not eat, And some have none and wants it; But we have meat, and we can eat, So let the Lord be thanked.“

Ja, var det nu kun hvad der trænges til Legemets Næring og Nødværst, saa havde vi slet intet Grund til at takke Gud, for hvad han har skænket os; men jeg tænke mig nu det anførte i aandelig Forstand. Der har jo i „Danstere“ været skrevet adskilligt om Guds Riges Komme til vort danske Folk, og saa læser vi f. Eks. om de store Byer, hvor der har været arbejdet saa længe for at samle Folket om Guds Sag, at de aandelige talte er stillede saa daarligt, at de ikke kan nyde noget deraf. Kirke-døren er aaben, men de gaar ikke ind, fordi der ingen Træng findes til Næring. Saadan er det dog ikke ganske med os; thi hvorvel vi ikke

ganske er stillede som de i anden Linie, saa ser vort Lje dog, naar Søndagen kommer, med Langsel fra den lufkede Kirkebør. Men saa faar vi jo troste os med, at Krummer er ogsaa Brød, for vi har jo dog en Menighed og en dejlig lille Kirke, og Pastor C. M. Olsen former jo hertil en Gang hver tre Uger eller en Gang om Maanedes, og saa har vi jo Lov til at bede og haabe paa, at det kan blive til mere, saa at hver Søndag kan se os samlede i Guds Hus; for det er dog der, ethvert Menneske burde søge hen, naar Hviledagen kommer.

Hvad det nu ellers angaar med det kristelige, da er her en nordlutherisk Kirke, en nord Kongregationalistkirke, en Methodistkirke og en Methodistvirksomhed i selve Suring. Suring ligger lige i Stellet mellem Town of How og Town of Maple Valley. Den er vokset frem i de 8 a 10 Aar, siden N. W. Banen kom igennem her. Dansk Broderesamfund har en Loge der med et Medlemsantal imellem 50—60, de fleste Farmere. Der er i Suring henved en Enes Forretninger af forskellig Slags, foruden et halvt Dussin Hoteller. Af Forretningsfolk er J. Kaufmann dansk. Han har „General Store“, „Elevator“ o. m. Han er tillige Postmester. (Rev.?) Jespersen har en Juveler- og Modepjensforretning. Saa er der flere halv-danske. Ellers er de fleste tyske. Paa den anden Side af Zernbanen er et stort tysk Settlement. Af det gamle Frostville — sletted først af N. B. Frost, senere Asenblyman, for nogle og tredive Aar siden — er der intet tilbage i Forretningshenseende.

Det milde Vejr, vi har haft i den senere Tid, har faaet Sneen til at forsvinde. Med Støvhuft er det forbi for i Vinter. Maple Syrup Kogningen er nu i fuld Gang for dem, som har Trær at tappe; det er dog svunden betydelig i de senere Aar. Saa har Folk nu taget sig for at dyrke Sukkerroer for dog at have noget sødt. Der er mange, der „kontrakter“ i denne Tid fra 1/2 til 2—3 Acres. Vor Landsmand N. Stogaard fik anden Præmie i Countiet sidste Aar. Han er nu Agent for Kompagniet.

Med Ønsket om en glædelig Paarefæst til „Danstere“ og alle dens Læsere slutter jeg.

E. A. H. v. e.

(En grusom Anklage*).

Fangen, der stod for Domstolen, blev spurgt: „Har De noget at indvende imod, at Dødsdom gaar hen over Dem?“

Han svarede: „Ja, jeg har, Deres Erværdighed! De har gjort mig et Spørgsmaal, og nu beder jeg Dem om at bevise mig denne sidste Gunst her paa Jorden, ikke at afbryde mit Svar, før jeg er færdig.“

Jeg staa her foran denne Domstol, overbeviset om det straffeløse Mord paa min Hustru. Sandrue Vidner har staaet fast med Kendsgerninger, at jeg var en Landstygger, en Dranker og et Brag, at jeg som fra en af mine forlængede Svireture og afbrød det flabne Spørgsmaal Stud, der dræbte den Hustru, som jeg havde tilsvoret at elske, behandle med største Henynsfuldhed og beskytte. Medens jeg ikke huser Udforelsen af min grusomme Forbrydelse, har jeg ingen Ret til at klage over eller dømme Erklæringen af de 12 gode Mand, der har handlet i Egenstabs af Juremand; thi deres Erklæring er i Overensstemmelse med Kendsgerninger.

Men, gid det maa behage Retten! Jeg ønsker at vise, at jeg er ikke ene om at være ansvarlig for Mordet paa min Hustru.“

Dette paafaldende Udsagn for-

*) Følgende forekom forleden i et af Byens Blade. Vi tilstemmer det ikke altsammen, særlig da ikke Anklagen mod Vinens Brug i Nadveren. Det er bare en forstret Jde at vilse sammenligne den hestaa Brug af Vinen i Nadveren med Hysteriet i Saloonen. Men det synes os, at der er meget i Anklagen, som er værd at overveje, særlig det Spørgsmaal, om man ikke gør sig selv skyldig i Saloonens Synder ved at være med at privilegere den. Red.

aarsagede en forfærdelig Bevægelse. Dommeren lænede sig over sin Pult; Sagsførerne snurrede omring og saa paa Fangen; de edsvorne Juremand saa paa herandree med Forbavelse. medens Tilstuene knapt kunde undertrykke deres til at hørte spændte Bevægelse. Fangen var rolig nogle faa Setunder, og saa forfattede han med den samme faste og tydelige Stemme:

„Deres Erværdighed! Jeg gentager, at jeg er ikke den eneste, som er skyldig i Mordet paa min Hustru. Dommeren paa Stolen, Juremandene i deres Afslutte, Sagsførerne omkring Domstolen og de fleste af Vidnerne, tilligemed Præsten ved den gamle Kirke, er ogsaa skyldige for den almægtige Gud, og de vil nødes til at komme frem sammen med mig for hans Dommertrone, hvor vi alle skal blive dømt med Retfærdighed.“

Hvis nye Mand danner en Sammenbærgelse og myrder en Person, saa vil dette Lands Lov arrestere de nye, og hver enkelt vil blive forhørt, overbevist og henrettet for et helt Mord og ikke for en Irvendel af en Forbrydelse.

Jeg er bleven gjort til Dranker ved Loven. Havde det ikke været for den lovgivende Saloon i min By, saa var jeg aldrig blevet en Dranker, min Hustru var ikke blevet myrdet, og jeg havde ikke været her nu for at testes ind i Evigheden. Havde det ikke været for de Menneskesælver, som med Regeringens Samtykke er satte her og der, saa havde jeg været en ædruelig Mand, en fremadtræbende Arbejdsmand, en kærlig Fader og Egetfælle. Men nu er mit Hjem ødelagt, min Hustru myrdet og mine smaa Børn (Gud velsigne og bevare dem) kastet ud i en kold og grusom Verden til dens Medbyt, paa samme Tid som jeg bliver ombragt ved Statens stærke Arm.

Gud selv ved, at jeg prøvede paa at reformere mig selv; men saa lang Tid, som den aabne Saloon laa paa min Vej, forslog min svage, fængelige Villiekræft kun lidt over for min forfærdelig hængende og trævende Lyst til spirituøse Drikke. Til sidst sagte jeg Betsittelse, Pleje og Medlidenshed i Kristi Kirke; men ved Alterbordet modtog jeg fra Præstens Haand, som sidder der, og som har vidnet imod mig i denne Sag, den Vin, som indeholdt den samme alkoholiske Slange, som findes i ethvert Drikkeværelse i Landet. Dette viste sig at være for meget for min svage menneskelige Kraft, og ud fra det hellige Sted hastede jeg til den Svir, som endte med Mordet paa min Hustru.

I eet Aar havde vor By ingen Saloon. I eet Aar var jeg en ædruelig Mand. I eet Aar var min Hustru og Børn meget lykkelige, og vort lille Hjem var et Paradis.

Jeg var en af dem, der stred under paa, at Saloonerne i vor By ikke skulde aabnes igen. Salvoarten af Navnene paa disse Juremand kan findes paa den Liste, der giver Saloonværterne Studsmaal for morast Karatter, og som falkstelig siger, at Saag af spirituøse Drikke i vor By var nødvendig. Den Sagsfører, der førte an i Sagen imod mig her for Retten, er den samme, der saa ivrigt stred for, at bestattede Salooner stude i Gang, og Dommeren, som sidder der paa Stolen, og som spurgte mig, om jeg havde noget at sige, før Dødsdommen blev udtalt over mig, han licenferede Saloonerne.“

Fangens fælsesfulde Ord faldt som glædende Kul paa de tilstedeværendes Hjerter, og mange Tilstuere og nogle Sagsførere maatte sælde Taarer. Dommeren gjorde en Bevægelse som for at standse Fangens Tale; men denne sagde ivrigt: „Nej, nej, Deres Erværdighed, slet ikke min Mund! Jeg er næsten færdig, og det er de sidste Ord, jeg skal sige her paa Jorden.“

Jeg begyndte min nedadgaende Løbbane paa en Saloon, der var lovgivende og beskyttet af Regeringen, der aarlig fik en Del af Blodpengene fra de fattige bedragne Ofre. Efter at Staten har gjort mig til en Dranker og Morder, trækker den mig frem for Domstolen med den samme Maag, der gjorde Saloonen lovgivende, og nu vil Lovens Haand føre mig til Retterstedet og kaste min Sjæl ind i Evigheden. Jeg skal endnu frem for en anden Domstol, nemlig Guds Domstol, og der skal I, der har gjort

Drikkeaffekten lovgivende, ogsaa med de sammen med mig. Tror I, at den store Dommer vil holde mig, det stakets, svage, hjælpeløse Ofre for eders Trafik, alene ansvarlig for Mordet paa min Hustru? Nej, jeg har i min vanøttige for-tvibledte Tilstand myrdet en; men I har med Overlæg og Billie myrdet Tusinder, og Mordermøsterne er endnu i Gang med eders Samtykke.

I forjaar alle i eders Hjerter, at disse mine Ord er ikke Udslag af forvirrede Tænder, men derimod Sandheden. Denne Nations Drikke- trafik er skyldig i næsten alle Mord, al Blodsudgydelse, Dværg, Fattigdom, Glendigheder, Fordærvelser og Jammer. Den (Drikke- trafikken) ødelægger Tusinder af lykkelige Hjem hvert Aar, sender gifte Mand og Fædre til Jangal-erne og Galgerne og driver utallige Mødre og smaa Børn ud i Verden for at lide og dø. Den forlymter Laade denne Domstol og alle de andre med næsten alle de Forbrydere, der drages frem for den, og den standalkiferer ethvert Samfund, den berører.

I legaliserede Saloonerne, der gjorde mig til Dranker, og I er sammen med mig skyldige over for Gud og Mennesker for Mordet paa min Hustru.

Deres Erværdighed! nu er jeg færdig til at modtage min Dom og klibe ledet bort til Retterstedet og ende mit Liv efter Statens Lov. De kan nu slutte med at bede Gud have Medlidenshed med min Sjæl. Jeg vil slutte med at bede Gud aabne eders Øjne til at kunne se Sandheden med Henhita til eders eget personlige Anfar, saa I maa holde op med at give denne Trafik, der har sit Udspring fra Helvede, eders Understøttelse.“

(Fra Engelsk ved A. J. D.)

Billige Bøger.

Et aandsbog i Kirkehistorie. Af Bishop Fr. Nielsen. To store Bind. Lidt brugt. Salges for halv Pris (begge Bind) \$5.30. Aftenburger Testament. Lidt „Hjelfvorn“. Prisen er ellers \$2.50; kan faas for . \$1.50. Ransen i den frokne Verden. Lidt „Hjelfvorn“. Nedfat fra \$2.00 til . . . . . \$1.20. Om Amerika. Lidt „Hjelfvorn“. Nedfat fra \$2.00 til \$1.00. McArthur i Leys berømmelige Livs-historie. Lidt „Hjelfvorn“. Engelsk eller Dansk; begge haves. Nedfat fra \$1.50 til . . . . . 75c. Life of Pope Leo XIII. Lidt bestadiget. Nedfat fra \$2.00 til . . . . . \$1.00. De Hjem vi forlod, og de Hjem vi fandt. Stor Bog med 300 Illustrationer. Nedfat fra \$2.50 til . . . . . \$1.25. Risheden i Troen og Haabet. I Anledning af „Den saliggjørende Tro“. Af N. P. Mablen. 39 Sider. I Omflag 20c.

Byggen sendes frit ved Modtagelsen af hooftaaende Bølsb. De er saadanne Bøger, som vi ikke kan sæl-

Engelsk-Dansk Ordbog.

For de, som ønsker at tilegne sig den akturade engelske Udtale af engelske Ord, da er Udsteds Engelsk-Dansk Ordbog langt den bedste, ved at den angiver den bestemte Udtale af ethvert engelsk Ord med at bruge danske Bogstaver og ved dem angive den bestemte Lyd, som skal bruges ved Benævnelsen af engelske Ord. — Tillige er der fuldstændig Forklaring over Meningens af ethvert engelsk Ord, som er angivet.

Denne Bog er absolut den bedste for Nykommere hertil Landet og anbefales frem for nogen anden. Bogen er paa 730 Sider, trykt med letkæftelige Typer, og er næsten 2 Tommer tyk. Prisen er \$2.50, frit tilsendt.

Standinavisk Røgebog.

Det maa ikke glemmes at vi sælger en god Røgebog, udarbejdet for standinavisk Husboldning i Amerika. Den er meget praktisk og nok værd at eje. Man kan vel nok faa Røbe tre Gange om Dagen uden en Røgebog; men Maben kunde maaste blive lidt bedre ved Hjælp af den. Det var nok værd at prøve.

Den koster kun \$1.00, frit tilsendt. Danish Lith. Publ. House, Blair, Neb.